

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **B. T. N.**, narozená dne X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-12862-31/PP-2023 ze dne 11. 4. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 4. 2024, č. j. OAM-12862-31/PP-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 080 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2024 žalovaný podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný současně stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně posoudil její situaci a že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí její žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Konstatovala, že nebylo prokázáno, že by představovala riziko závažného narušení veřejného pořádku do budoucna, jak vyžaduje judikatura a příslušné předpisy Evropské unie. Žalovaný nezkoumal aktuální okolnosti současného chování žalobkyně (po propuštění z výkonu trestu) a vycházel téměř výhradně jen z jejího odsouzení za trestný čin, který se stal před pěti lety. Podle žalobkyně žalovaný opomněl zohlednit řadu okolností svědčících v její prospěch. Zdůraznila své podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, obnovení společné domácnosti s manželem a synem, který navštěvuje základní školu, a odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-32, a ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57.
3. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že žalovaný použil jako indicii o nebezpečí narušení veřejného pořádku protokol o podání vysvětlení v souvislosti s neoprávněným pobytem žalobkyně na území. Popsala, že po propuštění z výkonu trestu obdržela výjezdní příkaz s lhůtou pro vycestování. V dané době však měla v úmyslu obnovit společnou domácnost se synem, ale nějakou dobu trvalo, než se podařilo zajistit jeho návrat do České republiky. Z tohoto důvodu se žalobkyně ocitla na území České republiky dočasně bez oprávnění k pobytu, neboť ještě nemohla požádat o povolení k pobytu. Zdůraznila, že využití práva odeprít výpověď nemůže být považováno za přítěžující okolnost, zvláště v její komplikované situaci.
4. Žalovaný podle žalobkyně dostatečně nevymezil zájem jejího nezletilého syna, který je občanem České republiky, a nedostatečně posoudil, zda je napadené rozhodnutí přiměřené zásahu do synova života. Žalobkyně současně upozornila na nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně dopadů rozhodnutí na jejího syna. Žalovaný podle žalobkyně nezjišťoval podrobnosti ohledně synova života, intenzity jeho vazeb v České republice a další relevantní skutečnosti; neobrátil se na odbor sociálně právní ochrany dětí v Postoloprtech, odmítl vyslechnout členy rodinné domácnosti a samotného syna. K tomu odkázala na čl. 12 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně připomněla, že na území České republiky nežijí její blízcí příbuzní, kteří by byli ochotni a schopni se o jejího syna postarat. Proto byl její syn po dobu výkonu trestu svých rodičů ve Vietnamu; nyní je zpět v domovském prostředí a navštěvuje základní školu v X. Žalobkyně zdůraznila, že její syn má právo na pobyt v České republice a nelze jej nutit k opuštění vlasti. Současně zmínila čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a povinnost zabývat se nejlepším zájmem dítěte, který je středobodem posouzení přiměřenosti. K tomu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-27, ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52.
5. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Dále žalobkyně namítla, že její syn a manžel nebyli navzdory její výslovné žádosti ustaveni účastníky správního řízení.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

7. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval pojmem veřejný pořádek. Zdůraznil odsouzení žalobkyně a upozornil na protokol o výsledku žalobkyně, při kterém odmítla odpovídat na otázky týkající se rodinného a soukromého života a finančního zajištění. Z toho podle žalovaného vyplývá, že nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku přetrvává. Připomněl, že žalobkyně od svého propuštění z výkonu trestu v dubnu 2023 pobývá na území České republiky neoprávněně a nesplnila uloženou povinnost vycestovat, tedy ignoruje pravidla stanovená zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný podotkl, že žalobkyně netvrdila žádné skutečnosti týkající se jejího soukromého a rodinného života, a proto nebylo namístě, aby žalovaný cokoli zjišťoval výsledkem jejího manžela a syna a vycházel jen z informací, které zná ze své úřední činnosti. K otázce nejlepšího zájmu dítěte žalovaný uvedl, že syn žalobkyně pobýval čtyři roky ve Vietnamu, jehož je občanem, a vytvořil si tam vazby, na které může navázat. Nad zájmem nezletilého dítěte převažuje podle žalovaného zájem České republiky na zachování vnitřní bezpečnosti. Žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. K otázce účastenství manžela a syna žalovaný poznamenal, že dotčení jejich práv je toliko nepřímé, proto nebyli účastníky řízení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 29. 7. 2024 zástupce žalobkyně zdůraznil nesprávné posouzení narušení veřejného pořádku ze strany žalovaného. Konstatoval, že žalobkyni nelze přičítat k tíži, že odmítla vypovídat v řízení o správním vyhoštění, a není to ani důvodem k neprovedení výsledku v řízení o přechodném pobytu. Dále poukázal na relevantní judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 285/2022 a 10 Azs 222/2022, rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 54 A 19/2023 a 141 A 1/2022 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 A 51/2021).
9. Žalovaný se z jednání předem omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

10. Žaloba je důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Soud shledal, že žalovaný zabýval výkladem pojmu veřejný pořádek poměrně obsáhle na stranách 3 až 4 napadeného rozhodnutí, na které navázal popisem konkrétních skutkových okolností daného případu, v nichž narušení veřejného pořádku spatřoval. Žalovaný se řádně zabýval také přiměřeností svého rozhodnutí (strany 8 až 11 napadeného rozhodnutí). Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečné, srozumitelné a přezkoumatelné. Obsahem a správností úvah žalovaného se bude soud zabývat níže.
12. K námitce žalobkyně, že účastníky správního řízení měli být také její manžel a syn, soud podotýká, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „... žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27, nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, případně usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Žalobkyni proto uvedená námitka nepřísluší a soud se jí nebude zabývat.

13. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
14. Omezení práva pobytu z důvodu veřejného pořádku upravuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS takto (důraz přidán): „*Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“
15. Výkladem citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, publ. pod č. 4523/2023 Sb. NSS. Uvedl: „*To, zda u osoby podmíněně propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se této osoby, zejména toho, jak dlouhá doba již uplynula od ukončení její trestné činnosti, jak dlouho již vedla prima facie nezávadný život ve zkušební době, jaký je její osobní vývoj a dostupné informace o jejím aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchaní trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Chování dotyčné osoby je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu a v perspektivě jejího budoucího chování; minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování.*“
16. Z uvedeného vyplývá, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu pro posouzení aktuálnosti hrozby ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou zcela zásadní skutečnosti, k nimž došlo po odsouzení cizince za trestný čin a které svědčí o cizincově možné nápravě, tj. o možnosti, že již hrozbu pro veřejný pořádek nepředstavuje (výkladem pojmu veřejný pořádek v intencích zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS). „*K neudělení (či zrušení) pobytového oprávnění lze přistoupit, pokud posuzovaný cizinec představuje hrozbu aktuálně, tedy v současné době. K obdobným závěrům, byť ve vztahu k posouzení aktuálnosti hrozby při rušení či neudělení jiných pobytových oprávnění, dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Azs 20/2024-44. V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud rovněž vysvětlil, že pro posouzení aktuálnosti hrozby jsou relevantní i takové podklady jako rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, zprávy o chování cizince ve výkonu trestu odnětí svobody či poskytnutí záruky zájmovým sdružením občanů*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 5 Azs 53/2024-22).
17. Povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie má charakter nárokového pobytového titulu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, nebo ze dne 14. 2. 2024, č. j. 2 Azs 359/2023-37). Pokud žalovaný hodlal nárokové udělení pobytového Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

oprávnění odepřít s odkazem na hrozbu, kterou žalobkyně představuje pro veřejný pořádek, bylo na něm, aby se otázkou hrozby zabýval a vyvinul i sám aktivitu k tomu, aby zjistil skutečně aktuální skutkový stav. Prokázání neexistence hrozby pro veřejný pořádek ostatně není pravidelnou náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, jejíž doložení by bylo možno po žadateli požadovat v každém případě.

18. Vzhledem k tomu, že se žalovaný touto otázkou fakticky vůbec nezabýval a spokojil se pouze s informacemi o trestné činnosti žalobkyně spáchané v roce 2019, soud shledal, že žalovaný si vyložil pojem nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku nesprávně.
19. V rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*předpoklady pro použití § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jednoznačně míří do budoucnosti. Nejde o sankci za jednání, kterého se stěžovatel dopustil v minulosti, ale o prevenci před tím, že by v budoucnosti dále ohrožoval veřejný pořádek*“. Zdejší soud souhlasí se závěrem žalovaného, že odsouzení za zvlášť závažný zločin, jakého se dopustila žalobkyně v roce 2019, může vskutku založit podezření, že by žalobkyně mohla v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud souhlasí se závěry žalovaného i v tom, že drogová kriminalita je jednou z nejzávažnějších a nejnebezpečnějších forem trestné činnosti. Žalovaný správně vzal na zřetel též rozsah, kterým se žalobkyně na trestné činnosti podílela.
20. Soud však spatřuje pochybení žalovaného v tom, že se spokojil s tím, že žalobkyně byla v minulosti (byť relativně nedávne) pravomocně odsouzena za závažnou drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému osmiletému trestu odnětí svobody, a vůbec nezkoumal, jak se žalobkyně chovala ve výkonu trestu, co bylo důvodem jejího podmíněného propuštění z výkonu trestu a jak se žalobkyně chovala poté. Žalovaný si neopatřil žádné informace z výkonu trestu žalobkyně ani rozhodnutí o jejím podmíněném propuštění a nevyžádal si ani zprávu probační a mediační služby stran aktuálního chování žalobkyně. Právě tyto informace jsou však podle výše citované judikatury nezbytné k řádnému posouzení, zda skutečně existuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
21. Na rozdíl od žalovaného nepovažuje soud za relevantní, že žalobkyně v řízení o správním vyhoštění odmítla odpovědět na některé pokládané otázky. Právo nevypovídat je základním právem, jehož využití nemůže být žalobkyni kladeno k tíži. Soud zdůrazňuje, že žalovaný měl jiné možnosti, jak zjistit relevantní skutečnosti. Mohl (a měl) si vyžádat rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu a zprávy o chování žalobkyně od věznice, kde žalobkyně vykonávala trest odnětí svobody, a od probační a mediační služby, která na žalobkyni po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dohlíží. To, že žalobkyně při výslechu v řízení o správním vyhoštění neodpověděla na některé položené otázky, pak mohl žalovaný zohlednit pouze ve vztahu ke skutečnostem, které měla tvrdit a prokazovat žalobkyně, nikoli ve vztahu k možnému narušení veřejného pořádku (viz odstavec 17 tohoto rozsudku).
22. K argumentaci žalovaného, že u žalobkyně dosud neuplynula zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu, soud konstatuje, že samo uplynutí zkušební doby nemusí představovat žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince. „*Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že cizinec žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem. Stejně tak je ale velmi*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucím směrem neprojevuje a řádně se chová jen „pro účely“ překonání důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, nebo ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33).

23. Soud nepřehlédl, že žalobkyně nerespektovala výjezdní příkaz obsažený v rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobkyně (ze dne 5. 5. 2021) a do třiceti dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neodcestovala z České republiky. Soud nepřehlédl ani to, že žalobkyně poté pobývala na území České republiky nelegálně, neboť čekala na příjezd svého syna z Vietnamu, aby mohla požádat o povolení k přechodnému pobytu. Tím žalobkyně tedy opakovaně nedodržela své povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Těmito skutečnostmi však žalovaný v napadeném rozhodnutí neargumentoval a není zřejmé, zda je při hodnocení podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zohlednil a jak.
24. Lze tedy uzavřít, že žalovaný vycházel z nesprávného výkladu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť se při posuzování, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobkyně může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, omezil na to, že již závažnost trestné činnosti spáchané žalobkyní (konkrétní jednání, za které byla odsouzena), představuje aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku žalobkyní. Žalovaný se přitom nijak nezabýval chováním žalobkyně po propuštění z výkonu trestu a její aktuální situací a nezkoumal, zda v době, kdy žalovaný rozhodoval, hrozilo skutečné riziko, že se bude žalobkyně dopouštět trestné činnosti. Za dané situace soud neřešil námitky týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí, neboť nemůže předjímat budoucí skutková zjištění a závěry žalovaného.
25. Z uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení klíčové právní otázky. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. Pro podrobnější posouzení chování žalobkyně musí žalovaný v dalším řízení zkoumat její poměry a chování důkladně, a to z hledisek popsanych v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 080 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT], z cestovného k jednání soudu dne 29. 7. 2024 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 280 Kč (celkem 180 km, kombinovaná spotřeba vozidla Mercedes Benz, RZ X, ve výši 3,9 litrů motorové nafty na 100 km doložena Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

technickým průkazem, cena motorové nafty podle vyhlášky č. 398/2023 Sb. 38,70 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 5,60 Kč) a z částky 600 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět a [šest započatých půlhodin po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT]. Náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobkyni nepřiznal, neboť žalobkyně s tímto návrhem úspěšná nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. července 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..